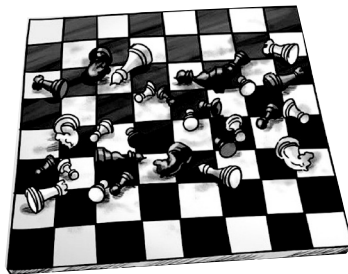

Εισήγηση της Αναρχικής Συλλογικότητας Parekura

για το αντιμιλιταριστικό καφενείο
με θέμα τον στρατό,
τους αγώνες εναντίον του
και το πρόταγμα της όλικης άρνησης στράτευσης

που διοργανώθηκε στο Αυτοδιαχειριζόμενο
Στέκι Αργυρούπολης - Υπόστεγο την
Κυριακή 26/1/2020

από κοινού με την
Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης

ΕΘΝΟΣ, ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ

Από την αρχή της διαμόρφωσης των πρώτων σύγχρονων αστικών κρατών, ως τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας, ο κοινωνικός ιστός συσπειρώθηκε γύρω από ένα κατασκευασμένο ιδεολόγημα με ενοποιητική λειτουργία, το έθνος. Το έθνος ως βασική ιδεολογία του κράτους, χρησιμοποιείται για να συνενώσει τα μέλη της κοινωνίας κάτω από την ιδεολογική ομπρέλα της κοινής καταγωγής και των κοινών συμφερόντων των ομοεθνών, αποκρύπτοντας έτσι τις ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις που υπάρχουν στο εσωτερικό ενός κράτους. Έτσι, καπιταλιστές και προλετάριοι, καταπιεστές και καταπιεσμένοι, ομογενοποιούνται και οι διαφορές τους αμβλύνονται μέσα από το κατασκευασμένο φαντασιακό της εθνικής ταυτότητας. Βασικοί τρόποι που το κράτος διαμορφώνει και αναπτύσσει την εθνική συνείδηση στο εσωτερικό του, είναι μέσα από τους πυλώνες που το απαρτίζουν, την εκπαίδευση, τα ΜΜΕ και το στρατό, όπως ο τελευταίος διαχέεται στην κοινωνία μέσα από τις μιλιταριστικές δομές που ενσωματώνονται στην καθημερινότητα μας είτε άμεσα (με την παρουσία του στρατού ή και των μπάτσων σε σημεία της πόλης), είτε έμμεσα (με την θητεία, τις στρατιωτικού τύπου παρελάσεις και την ιεραρχική μιλιταριστική δομή της οργάνωσης της εργασίας). Ο τύπος πολίτη που κατασκευάζεται μέσα από αυτή τη διαδικασία είναι αυτός του φιλήσυχου, νοικοκυραίου, οικογενειάρχη, ετεροφυλόφιλου και κατά προτίμηση δρῆσκου, κοντολογίς του καλού πατριώτη. Αυτός που νοιάζεται για την τήρηση της τάξης, της ασφάλειας, της κανονικότητας, για την ενίσχυση του ιδανικού που λέγεται έθνος ή πατρίδα και την αποβολή των διαφορετικών ξένων και μιαιών στοιχείων. Για το κράτος, αυτός ο υπήκοος με το υψηλό αίσθημα εθνικής ταυτότητας (η οποία διαμορφώνεται μέσα από τους πυλώνες που προαναφέραμε) είναι ιδανικός για να αποκρύπτονται οι ταξικές αντιθέσεις. Συνενώνοντας την κοινωνία γύρω από το έθνος αποτρέπει τις πιθανότητες εξέγερσης ή κοινωνικής αντίδρασης απέναντι στις ανισότητες, απέναντι στην ταξική δομή της

τα παράγουν χωρίς να μένει τίποτα για τον εαυτό τους. Διαφυλάσσει την ύπαρξή του και την εύρυθμη λειτουργία του, ώστε το κεφάλαιο να συνεχίζει να αναπαράγεται και να συσσωρεύεται. Όστε ο πλούτος να συνεχίζει να συγκεντρώνεται στα χέρια των λίγων και όλοι εμείς που τον παράγουμε να παραμένουμε ήσυχoi και ακίνδυνοι. Να δουλεύουμε χωρίς να σηκώνουμε κεφάλι, να καταναλώνουμε, να μην εναντιωνόμαστε στα αφεντικά μας, να μην αμφισβητούμε το κράτος και τους μηχανισμούς του και εν τέλει να παραμένουμε πειθήνιοι και συντονισμένοι με τις ανάγκες του καπιταλισμού. Έτσι, ο θεσμός του στρατού που είναι το βασικό εργαλείο άσκησης επιβολής της εξουσίας και προάσπισης των εθνικών συμφερόντων και ο μιλιταρισμός που αποτελεί δομική ιδεολογία και τρόπο οργάνωσης του κράτους και του έθνους, λειτουργούν με γνώμονα την διατήρηση και διαιώνιση της εξουσίας του κράτους και την αναπαραγωγή του κεφαλαίου.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΕΣΑ & ΕΙΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Στο σήμερα, ενώ τα εργατικά μας δικαιώματα κατακερματίζονται και οι επενδύσεις αλλάζουν τα τοπία των γειτονιών μας, η εξουσία καλλιεργεί μια συνεχή απειλή από εξωτερικούς και εσωτερικούς εχθρούς του έθνους – κράτους, καλώντας σε εθνική ενότητα. Η απειλή πολέμου με την Τουρκία, οι διαμάχες για τις ΑΟΖ, το μακεδονικό, παρουσιάζουν ένα έθνος σε κίνδυνο από εξωτερικούς εχθρούς που απαιτείται να παραμείνει ενωμένο για να τους αντιμετωπίσει. Το ελληνικό κράτος παίζει κεντρικό ρόλο στους διακρατικούς ανταγωνισμούς της Ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων. Το ελληνικό κεφάλαιο ηγεμονεύει και η θέση της Ελλάδας ως φρουρός της Ευρωπαϊκής συνοχής από τον κίνδυνο των εισβολέων, δικαιολογούν υπέρογκες δαπάνες στον αγώνα των εξοπλιστικών εν καιρώ «ειρήνης». Παράλληλα η διαχείριση και αντιμετώπιση των μεταναστευτικών ροών έχει έναν καθαρά στρατιωτικό χαρακτήρα, με την φυσική παρουσία του στρατού στα σύνορα, την στρατιωτικού τύπου ευρωσυννοριακή μονάδα Frontex, την κατασκευή φράκτη, την τοποθέτηση αισθητήρων και άλλων υλικοτεχνικών εμποδίων, τις βίαιες επαναπροωθήσεις, την δολοφονική θωράκιση των χερσαίων και υδάτινων συνόρων που οδηγούν χρόνια τώρα σε χιλιάδες θανάτους μεταναστών και μεταναστριών. Παράλληλα, βλέπουμε τη συμμετοχή του στρατού στην κατασκευή σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης, συμφωνίες της κυβέρνησης με τις ένοπλες δυνάμεις για παραχώρηση δομών τους για την δημιουργία κέντρων "Αφιλοξενίας ΑΑ προσφύγων και ενεργή συμμετοχή του στρατού στα πλάνα αποσυμφόρησης των νησιών και την μετεγκατάσταση των μεταναστών σε νέα κέντρα-κολαστήρια. Ταυτόχρονα τα ΜΜΕ ανατροφοδοτούν συνεχώς το αφήγημα του εξωτερικού εχθρού με ρατσιστική προπαγάνδα ενάντια στους μετανάστες και τις μετανάστριες, παρουσιάζουν το στρατό ως προστάτη της χώρας, ενώ στην κοινωνία βλέπουμε νοικοκυραίους και δημάρχους, έτοιμους κάθε στιγμή να χύσουν το εθνικιστικό τους δηλητήριο.

ΡΙΖΩΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο στρατός εμφανίζεται συνεχώς στην καθημερινότητα μας και η παρέμβασή του στο εσωτερικό ενός κράτους είναι πολύμορφη και πολυεπίπεδη. Στην ελληνική κοινωνία κατέχει μία εξέχουσα θέση. Οι στρατιωτικοί στην Ελλάδα χαίρουν ιδιαίτερου σεβασμού και εκτίμησης, ενώ απολαμβάνουν προνόμια και παροχές του ελληνικού κράτους σε διάφορα επίπεδα. Ξεχωριστή ιατρική περίθαλψη για τους ίδιους και τα μέλη των οικογενειών τους, στρατιωτικά πρατήρια με ειδικές τιμές, υψηλούς μισθούς, παραθεριστικές δομές για

για στρατιωτικούς, επιδοτούμενα στεγαστικά δάνεια (μέσω του Αυτονόμου Οικοδομικού Οργανισμού Αξιοματικών Α.Ο.Ο.Α) όσο και άλλα. Επίσης, οι τράπεζες σε συνεργασία με το Υπουργείο Εθνικής Αμυνας διαφημίζουν αποκλειστικά προνομία και παροχές σε στρατιωτικούς και σώματα ασφαλείας, όπως υψηλότερο επιτόκιο σε λογαριασμούς μισθοδοσίας και ειδική μεταχείριση όσον αφορά τις υπηρεσίες τους και τα τραπεζικά προϊόντα. Όλες αυτές οι παροχές του ελληνικού κράτους, σε συνεργασία με το κεφάλαιο, αποτελούν επιβράβευση στους στρατιωτικούς για τις υπηρεσίες τους. Από την άλλη, είναι ένα κίνητρο για τους νεότερους (μαζί με την μονιμότητα της θέσης και το δέγλητρο της καριέρας), ώστε να εργαστούν στο στρατό.

ΣΕ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

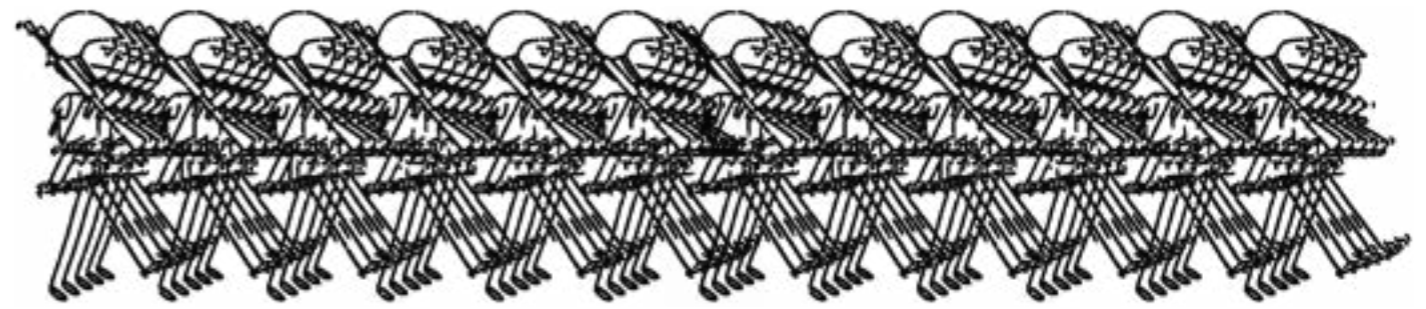
Μέσα από τη σταθερή παρουσία του στρατού στη ζωή μας, προωθείται η εξοικείωση μας με την εικόνα της χακί στολής και του μιλιταριστικού μηχανισμού γενικότερα. Αρχικά, και μόνο η ύπαρξη του στρατού περνάει ένα ευθύ μήνυμα δυνατότητας επιβολής της ένοπλης βίας, αν και όποτε αυτό χρειαστεί και αυτό το μήνυμα καταγράφεται στη συνείδηση της κοινωνίας. Βλέπουμε στρατιωτικούς να κατέχουν θέσεις υπουργών και υφυπουργών, στρατιωτικές παρελάσεις μέσα στην πόλη, στρατοπέδα μέσα στις γειτονιές, σταθερή στρατιωτική παρουσία σε ευρωπαϊκές πόλεις για την "προστασία από την τρομοκρατία". Πιο συγκεκριμένα, στις περιοχές του Ελληνικού και της Αργυρούπολης, υπάρχει στρατιωτική βάση της πολεμικής αεροπορίας, ο χαρακτηριστικός πύργος - δεξαμενή νερού της πρώην αμερικάνικης στρατιωτικής βάσης, που ακόμα δεσπόζει ως τοπόσημο της περιοχής. Για τους κατοίκους, ειδικά τους ιδιοκτήτες ακινήτων και μαγαζιών, οι Αμερικάνοι στρατιώτες αποτέλεσαν πηγή πλούτου για 30 χρόνια περίπου.

Είναι ειρωνικό, αλλά βγάζει νόημα να αναπολούν εποχές που το κέντρο της Γλυφάδας ήταν ένα ιδιότυπο γκέτο/ διασκεδασούπολη με φασαρίες, ναρκωτικά και περιπολίες της Αστυνομίας της Αμερικάνικης Βάσης. Ακόμα και η στάση του λεωφορείου κοντά στο μετρό του Ελληνικού με την επωνομασία “Αμερικάνικη Βάση”, λειτουργεί σαν υπενθύμιση της στρατιωτικής παρουσίας. Επίσης στις περιοχές μας ο στρατός δεσμεύει δημόσιο χώρο τόσο στην άνω Γλυφάδα (Αεροπορία – Εργοστάσιο Τηλεπικοινωνιακών Ηλεκτρονικών Μέσων) όσο και στο Καβούρι (Αεροπορία - 128 Σμηναρχία Εκπαίδευσης Τηλεπικοινωνιών – Ηλεκτρονικών).

**ΧΑΚΙ
ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ
ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
ΠΛΥΣΗ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ**

Ένα ακόμα από τα πιο εμφανή σημεία της ύπαρξης και της λειτουργίας του στρατού στην καθημερινή ζωή, αποτελεί η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Μέσα από τη θητεία καλλιεργείται μεθοδικά ένα πνεύμα αφομοίωσης, υπακοής και πειθαρχίας. Αναπαράγονται όλες οι μιλιταριστικές αξίες της ομοιομορφίας, της ιεραρχίας και της τυφλής υπακοής στις εντολές των ανωτέρων. Μέσα από το στρατό τα αγόρια μαθαίνουν να γίνονται “άντρες”, να υιοθετούν στην πραγματικότητα, όλα τα κυρίαρχα πατριарχικά πρότυπα. Μαθαίνουν πως να χάνουν όλα τα απείδαιρα, ανυπάκουα και “αντιπαραγωγικά” χαρακτηριστικά τους. Πως να γίνονται φρόνιμοι πολίτες, δηλαδή ακίνδυνοι προς την εξουσία και τους δεσμούς της, και έτοιμοι για την δουλειά, δηλαδή πειθήνιοι εργάτες έτοιμοι για την εργασιακή εκμετάλλευση. Πώς να γίνονται σωστοί πατριώτες, όπου κατά την διάρκεια της θητείας καλλιεργείται συνέχεια και με διάφορους τρόπους ο πατριωτισμός και τοποθετείται η υπεράσπιση και η αγάπη προς την πατρίδα ως ύψιστο ιδανικό. Αγήματα σημαίας, εθνικοί ύμνοι, κραυγές εθνικιστικών συνθημάτων, αξιωματικοί που ουρλιάζουν για πειθαρχία και αυτοθυσία για το έθνος. Αυτά είναι μάλλον αυτονόητα σε έναν εθνικό στρατό και εξυπηρετούν την τόνωση του εθνικού φρονήματος των στρατιωτών, την πειθαρχία τους στην αλυσίδα της ιεραρχίας και την καλλιέργεια του πατριωτικού τους αισθήματος. Πλῶστε, όλοι αυτοί οι χαμένοι μήνες ζωής στην θητεία, κάπως πρέπει να δικαιολογηθούν στα μυαλά των φαντάρων, είτε ως υπηρεσία προς την πατρίδα, είτε ως τσάμπα διακοπές, είτε ως ευκαιρία για νέους φίλους και “εντάξει καλά περάσαμε”. Μέσω της στράτευσης, αναπαράγεται και ενισχύεται με έναν ακόμα τρόπο το ιδεολόγημα της εθνικής ταυτότητας, του εθνικού ιδεώδους και της αυτοθυσίας για την πατρίδα, αποσκοπώντας προφανώς στην απώλεια της ταξικής συνείδησης και της συμμόρφωσης με βάση τις ανάγκες της παραγωγής και της κατανάλωσης. Η υποχρέωση της στρατιωτικής θητείας προωθείται μεθοδικά μέσα σε όλη την κοινωνία ως αναγκαία και δεδομένη για την ασφάλεια της πατρίδας.

ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ

ΣΕ

ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΣ

Ταυτόχρονα, βλέπουμε την διάχυση του μιλιταρισμού με διάφορους τρόπους και μέσα στα σχολεία. Η διδασκαλία της ιστορίας διαμορφωμένη από την κυριαρχία, ασχολείται μόνο με συγκεκριμένα κομμάτια του ιστορικού παρελθόντος, που τονώνουν το πατριωτικό αίσθημα και αποκρύπτουν όλα εκείνα που αφορούν εξεγέρσεις και κοινωνικές αντιστάσεις. Η ιστορία στο σχολείο ανυψώνει τη δυσία των στρατιωτών για την πατρίδα ως ένα

ιδανικό, ενώ παράλληλα, διατηρώντας τα πατριарχικά πρότυπα, αφήνει τις γυναίκες πίσω να ράβουν κάλτσες. Επίσης, οι εθνικές γιορτές και ο δεσμός της παρέλασης που αποτελεί διαχρονικά ένα από τα βασικά σημεία της ιδεολογικής αναπαραγωγής του στρατού, εξοικειώνει τους μαθητές με όλα τα μιλιταριστικά χαρακτηριστικά που αυτός πρεσβεύει. Ταυτόχρονος βηματισμός, ομοιομορφία στο ντύσιμο, μπροστά οι ψηλοί πίσω οι κοντοί, διαχωρισμός αγοριών κοριτσιών, με τα αγόρια να βρίσκονται μπροστά, και τέλος στην κορυφή σημαιοφόροι και παραστάτες χρίζονται οι αριστούχοι μαθητές της τάξης. Παράλληλα, στο σχολείο προωθείται η φοίτηση στις στρατιωτικές σχολές σαν μία λύση για σίγουρη δουλειά και εργασιακή ασφάλεια. Αυτοί είναι μόνο μερικοί από τους τρόπους μέσα από τους οποίους ενισχύεται η αντίληψη πως ο στρατός σαν δεσμός δεν είναι μόνο χρήσιμος αλλά και απαραίτητος. Στο τέλος, αποτελεί κάτι αδιαμφισβήτητο, φυσικό και αναγκαίο για την προστασία της κοινωνίας.

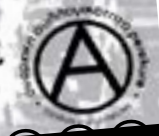
ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ

Η εκμάθηση της ιστορίας και οι σχολικές γιορτές με σκοπό τη δημιουργία εθνικής συνείδησης εμπεριέχουν τα γνωστά φέματα εθνικής συμφιλίωσης (“όλοι οι Έλληνες ενωμένοι πολέμησαν”), ανδρική (πάντα...) γενναϊότητα σε μεγάλες δόσεις, την υπεράσπιση αγαθών/προδοσιών/ανέντιμων πράξεων σε περιπτώσεις που τις κάνουν οι “δικοί μας” (ακόμα και αν επρόκειτο για φυσικά προσώπων διάφορων ανόμοιων (συνήθως της εκκλησίας ή πολιτικών) κλπ κλπ κλπ. Στα σχολεία δεν διδάσκεται ιστορία αλλά γίνεται εθνική προπαγάνδα.

ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Οι μιλιταριστικές παρελάσεις είναι το απόγειο του παραλογοισμού. Επβλήθησαν επί δικτατορίας Μεταξά αλλά υμνούσαν υποτίθεται την ελευθερία. Πως; Ενισχύοντας τους διαχωρισμούς κάθε είδους (σχολικών επιδόσεων, φύλου, εθνικότητας, ύψους), επβάλλοντας και κανονικοποιώντας την υποταγή και τη δουλοπρέπεια στους “επιστάτους” (δημάρχους, παπάδες, στρατιωτικούς), τονίζοντας την υπεροχή του στρατού και του πολέμου ως μέσα κυριαρχίας μιας χώρας και φυσικά αποτελώντας εύφορο έδαφος του εθνικιστικού και ρατσιστικού λόγου!

**Δε μπαίνουμε
στην γραμμή
των διαχωρισμών,
της υποταγής,
της πειθαρχίας στην εξουσία**

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΣΕ ΚΑΙΡΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ;

Ο στρατός αποτελεί και μέσο καταστολής, όπως και η αστυνομία, η οποία αποτελεί τον κύριο εκφραστή καταστολής στις σημερινές κοινωνίες. Οργανωμένη με στρατιωτικά χαρακτηριστικά και δομή, η αστυνομία καταστέλλει και εκφοβίζει καθημερινά όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, όσους και όσες βρίσκονται στο περιθώριο αλλά και όλη την κοινωνία εν γένει. Έτσι πολλές κοινωνικές ομάδες, ειδικά οι περιθωριοποιημένες

ή των κατώτερων κοινωνικών τάξεων (μετανάστες, οπαδοί, νεολαίοι) που ζουν υπό την καθημερινή απειλή των ένστολων, διαπνέονται από έντονο αντιμπατσικό αίσθημα (εξΑ ού και το εύγλωτο ACAB). Αντίθετα, όσον αφορά το στρατό, η λειτουργία του σαν μέσο καταστολής ίσως είναι πιο δυσδιάκριτη, τουλάχιστον στα μάτια της πλειοψηφίας της κοινωνίας.

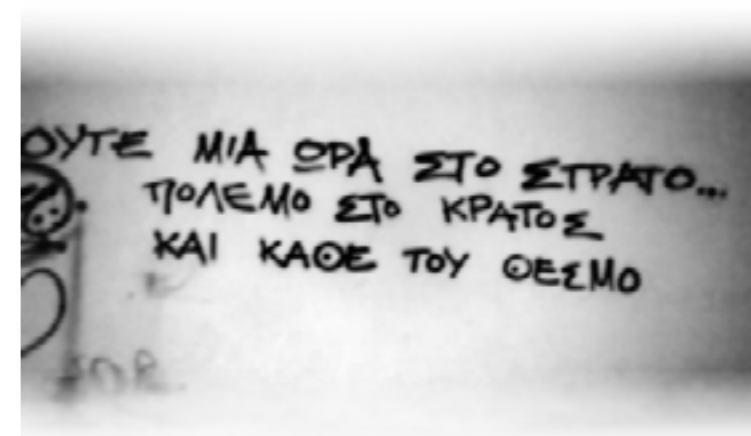
Ο στρατός όμως, ιστορικά έχει παίξει αντιεξεργετικό ρόλο και είναι πάντα εκεί όταν απαιτείται από το κράτος η καταστολή κοινωνικών αναταραχών, αγώνων και εξεγέρσεων. Πρόκειται για ένα βασικό εργαλείο εσωτερικής καταστολής, κοινωνικού εκφοβισμού και τρομοκρατίας. Ο ρόλος του ως διαχειριστής των εσωτερικών κρίσεων διαφαίνεται σε πολλαπλά σημεία της ιστορίας, όχι μόνο όσον αφορά τα κινήματα και τις εξεγέρσεις της Ελλάδας, αλλά και παγκόσμια. Στον ελλαδικό χώρο μπορούμε να θυμηθούμε πολλά παραδείγματα, όπως η απεργία των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη τον Μάη του '36, η απεργσοπασία του αγώνα των οδηγών λεωφορείων το 1992 (όπου στρατιωτικά οχήματα ανέλαβαν τη μετακίνηση των πολιτών), η συμμετοχή του στρατού στην απεργσοπασία του αγώνα των εργατών καθαριότητας το 2011, τα δημοσιεύματα για ενδεχόμενη παρέμβαση του στρατού κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008, όπως και τις στρατιωτικές ασκήσεις καταστολής διαδηλωτών στο Κιλκίς και ασκήσεις προετοιμασίας των Ειδικών Δυνάμεων σε ρόλους εσωτερικής κατασταλτικής δύναμης στην Νέα Πέραμο Αττικής. Ερχόμενοι στο σήμερα, στη Γαλλία οι στρατιωτικές αντιτρομοκρατικές μονάδες ενώθηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις για να αντιμετωπίσουν τους διαδηλωτές των κίτρινων γιλέκων. Τώρα, βλέπουμε την ωμή παρέμβαση του στρατού στην εξέγερση που διεξάγεται στη Χιλή, με τα τανκς να προελαύνουν στους δρόμους και να συμμετέχουν στην καταστολή των διαδηλωτών.

Η αστυνομία μοιάζει όλο και περισσότερο με στρατό (Χιλή 2019)

Μέσω της επένδυσης στο αεροδρόμιο θα οικοδομηθεί μία νέα ιδιωτική πόλη, προστατευμένη και φυλασσόμενη από σεκιούριτι και αστυνομία. Έτσι, με πρόταγμα την έξοδο από την κρίση και την επιστροφή στην κανονικότητα της ανάπτυξης και της ευμάρειας, η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ (ως άξιος συνεχιστής των προηγούμενων κυβερνήσεων), βρήκε την ευκαιρία, με την στήριξη ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας (η οποία νουθετείται από τα ΜΜΕ και φέρει μια λογική εξευρωπαϊσμού στο προσκήνιο), να ξαμολήσει τον κατασταλτικό μηχανισμό σε ένα κινήγι, που θυμίζει αυτό των μαγισσών. Στο στόχαστρο βρίσκονται για άλλη μία φορά οι δομές αντίστασης και αγώνα που λέγονται καταλήψεις, η κοινωνική κατάκτηση του φοιτητικού ασύλου, ο κόσμος του αγώνα και φυσικά οι μετανάστες και οι μετανάστρις. Με στρατιωτικού τύπου επιχειρήσεις και τακτικές, πραγματοποιούνται εκκενώσεις και με νέες και αναγεννημένες μονάδες πάνοπλων μπάτσων γίνονται επιθέσεις σε διαδηλώσεις, ως επίδειξη δύναμης στα Εξάρχεια και γύρω από την ΑΣΟΕΕ. Στο ίδιο πλαίσιο, σε ότι αφορά το πρόσφατο παρελθόν, δεν ξεχνάμε την καταστολή των κατοίκων στις Σκουριές Χαλκιδικής που αγωνίστηκαν ενάντια στα αναπτυξιακά σχέδια των εξορύξεων χρυσού, με την αστυνομία να κυνηγά, να μπουκάρει σε σπίτια και να συλλαμβάνει ανθρώπους, εγκαθιδρύοντας μία συνθήκη πολέμου. Είτε στις Σκουριές, είτε στα Εξάρχεια, είτε στο Κουκάκι, είτε οπουδήποτε μπαίνουν φραγμοί στην ανάπτυξη (δηλαδή στη κερδοφορία του κεφαλαίου), η καταστολή είναι παρούσα.

Το λοιπόν, είμαστε ενάντια στο όλο και πιο βαθιά ριζωμένο στα μυαλά της πλειοψηφίας, ιδεολόγημα της ανάπτυξης, γιατί βλέπουμε τις ζωές μας να λεηλατούνται καθημερινά. Δουλειές με μισθούς πείνας, ελαστικές σχέσεις εργασίας με υπερωρίες και κυριακάτικη εργασία, με μερική ή καθόλου ασφάλιση. Αποστειρωμένες πόλεις με γειτονιές-τουριστικές ατραξιόν φιλικές μόνο για τις επενδύσεις και την κατανάλωση, ιδιωτικοποίηση κάθε δημοσίου αγαθού και υφαρπαγή/περίφραξη όλων των δημοσίων χώρων. Και το κράτος με όλους του τους μηχανισμούς να επιτίθεται, να καταστέλλει, να δολοφονεί σε ό,τι αντιστέκεται και παρεκκλίνει.

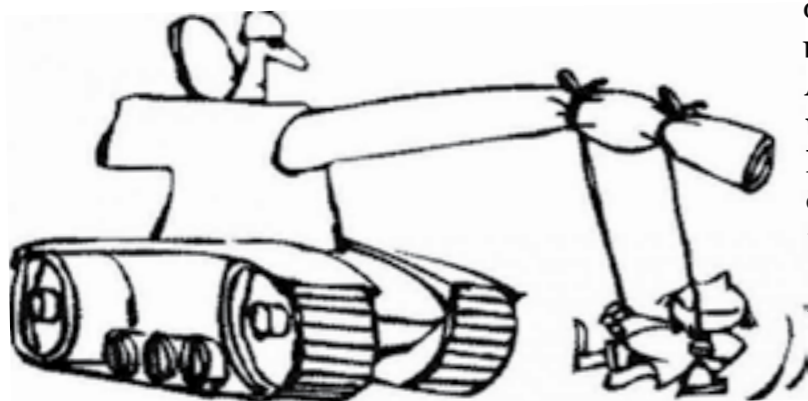

Ως εκμεταλλευόμενοι και καταπιεσμένες έχουμε 1002 λόγους να δυσφορούμε με την ιδέα της θητείας, να λυπούμαστε με τους μαθητές που θέλουν να μπουν σε στρατοσχολές (ή μπατσοσχολές), να μη γουστάρουμε τους εθνικούς πολέμους ούτε σαν ιδέα, να μας έρχεται εμετός με τη δυσωδία από την εθνικής ανάταση που προκαλούν σε ορισμένους οι εικόνες ηρωικών εικονικών μαχών στο Αιγαίο. Και είναι αυτονόητο ότι οι αγώνες μας ενάντια σε κάθε έκφανση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, οι αγώνες για την απελευθέρωση ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ενάντια στους φασίστες, την πατριαρχία και τον εθνικισμό πρέπει να είναι και αγώνες ενάντια στον στρατό, τον μιλιταρισμό και το έθνος. Αγώνες πολύπλευροι σε όλα τα κοινωνικά πεδία: σχολεία, σχολές, γειτονιές, εργασιακούς χώρους, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και φυσικά στρατιωτικές δομές και δικαστήρια. Η σημασία των αντιστάσεων και των αρνήσεων -μεγάλων και μικρών, συλλογικών και ατομικών- είναι κρίσιμη. Η ολική άρνηση στράτευσης αποτελεί μια συνθήκη με μεγάλο ατομικό και συλλογικό κόστος, διώξεις, καταστολή, και οικονομική αφαιμάξη. Παράλληλα όμως, ανοίγει νέα πεδία αγώνα, αμφισβήτησης και ρήξης. Η αλληλεγγύη και η στήριξη μας στους ολικούς αρνητές στράτευσης είναι αδιαμφισβήτητη.

ΟΙ ΑΦΟΡΜΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Η απουσία πολεμικών συγκρούσεων δεν εγγυάται την απουσία του στρατού από την κοινωνική ζωή και τον δημόσιο λόγο. Επίσης η ειρήνη στον κυρίαρχο και εμποδωμένο λόγο τείνει να απαλείψει τις βρώμικες πτυχές ενός κράτους. Τη συμμετοχή του στρατού σε πολεμικές συγκρούσεις κάπου μακριά, αλλά και όλες τις πτυχές του πολέμου που συμβαίνουν εντός των συνόρων. Πτυχές που απαρτίζουν τον λεγόμενο "κοινωνικό πόλεμο". Η πραγματικότητα αυτού του πολέμου αμβλύνεται από την εξουσία, με την συνεχή αναπαραγωγή μιας κατάστασης έκτακτης ανάγκης, μιας κατάστασης απειλής από γειτονικά κράτη και άλλους εξωτερικούς κινδύνους- εισβολείς που απαιτούν εθνική ομοψυχία. Όλα αυτά, πάντα στο όνομα της προάσπιση του εθνικού συμφέροντος, το οποίο την περίοδο που διανύουμε αντικατοπτρίζεται στην εθνική ανάπτυξη και στο δειό δώρο των επενδύσεων.

Λάτσηδες και Βαρδινογιάννηδες παρουσιάζονται ως εθνικοί ευεργέτες. Μέσω των επενδύσεων τους θα ανοίξουν θέσεις εργασίας, θα μπουν χρήματα στην χώρα και θα χρησιμοποιηθούν χώροι όπως το αεροδρόμιο του Ελληνικού που παραμένουν «αναξιόπλητοι».

Από τη στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής
μέχρι την καταστολή των κοινωνικών αγώνων

Από τα καθέσματα για εθνική συστράτευση
μέχρι τον εκβιασμό της στρατιωτικής θητείας

**Ο στρατός είναι πάντα εκεί
και εμείς πάντοτε εναντίον του**

Αντιμilitarιστικό καφενείο

Συζητάμε

για τον στρατό ως βασικό
πυλώνα του κράτους

για τους αγώνες ενάντια
σε έθνη-κράτη-μilitarισμό
για το πρόταγμα της
ολικής άρνησης στράτευσης

+ videos, αρχείο, μουσική

ΚΥΡΙΑΚΗ 26/1 - 18:00

στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αργυρούπολης ΥΠΟΣΤΕΓΟ
[25ης Μαρτίου 38]

αναρχική συλλογικότητα παρεκτα
πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης

